

1. BÖLÜM

Ben, Tan Zorbey. On dört yaşındayım ve Zorbey Zorbey'in ardındaki boşlukta yaşıyorum. Keşke bu, oturduğumuz ilçenin ismi olsaydı. O zaman belediyenin sitesine girip, "ilçemiz hakkında" sayfasına tıklayarak merakını şöyle bir cümleyle giderebilirdin:

İlçemizin kurucusu Zorbey Zorbey'in vefatının ardından, Küçükderecik olan ismimiz, Zorbey Zorbey'in Ardındaki Boşluk şeklinde değiştirilmiştir. 1800 doğumlu Zorbey Zorbey...

Bundan sonrasını eminim ki okumazdın.

Neyse... Benim yaşadığım boşluğun hikâyesi, bundan birazcık farklı. Yirmi iki yıl önce... Bir saniye. Dışarıdan sesler geliyor.

***

“Bir saniye” dedikten sonra aradan tam üç gün geçti. Sanırım hakkımdaki ilk izlenimin, bana güvenmemen gerektiği yönündedir. Güvenilmez biri değilim. Sadece dikkatim çok çabuk dağılıyor. Mesela geçen gün matematik sınavında, üçüncü sorunun cevabını “ördek orkestrası” buldum. Aslında her şey, denklemdeki 62’den tavşan yapmamla başladı. Fazla zaman kaybetmemek için tavşanı hemen silip probleme döndüm. Ama başka hangi sayılardan neler çizebileceğimi düşündüğüm için, soruya konsantre olamıyordum. Sonra her nasılsa, 85’den ördek çizdim. Ve ardından devamı geldi. Zurna, gitar, davul derken, mecburen bir ördek orkestrası kurmak zorunda kaldım. Bu işe tam yirmi dakikamı ayırdığımı ise maalesef zil çaldıktan sonra fark ettim.

Matematik hocası, sınavı niçin ciddiye almadığımı sordu. Sınavı ciddiye almasaydım, enstrüman çalan tam sekiz ördek çizmekle uğraşmak yerine boş kâğıt verirdim. Böylesi daha kolay olurdu. Ama tabii ki annemle babam okula çağırıldı. Oğullarının çok zeki olduğunu fakat dikkat dağınıklığı yüzünden bir terapistle görüşmesi gerektiğini öğrendiler. Neyse ki –sadece bir kere– gittiğimiz terapist çok iyiydi de ciddi bir problemimin olmadığını anladı. Tamam, bu cümleyi şu şekilde kurmam gerekiyordu: Neyse ki çok iyi rol yaptım da terapist problemlerimin hiçbirini fark etmedi. Aslında problemlerimin dışarıdan görüldüğünü sanmıyorum. Dışarıdan bakıldığında kumral, dağınık ve inatçı saçlı, kahverengi gözlü, uzun boylu, irice, sarsak sarsak yürüyen bir ergenim.

Artık güvenilirmez olduğumu düşünmüyorsunuzdur sanırım. Sana, problemlerim olduğunu itiraf ettim. Bunu kendime bile itiraf etmiyorum. Bir şeyleri görmezden gelmek, bazen yola daha kolay devam etmemi sağlıyor. Tabii bu tercih, ileride işleri iyice karıştırabilir de... Tozları halının altına süpürüp durmak gibi. Er geç biri o halıyı kaldıracak, değil mi? Şu an hem güvenilirmez hem problemlerini saklamaya çalışan, sorunlu biri gibi görünmüyordumdu umarım. İnsanın kendini anlatması bu kadar zor olmamalı.

Terapist, sporla ilgilenmemin hem odak süremi artıracığını hem de ruhuma iyi geleceğini söyledi. Böylece ilkokuldayken bıraktığım basketbola –güya– geri döndüm. Kimsenin aklına, basketbolu niçin bıraktığımı sormak gelmedi. Sevmediğim için? Neyse... Açıkçası bir süredir kendimi, yapması gerekenlere programlanmış bir robot gibi hissediyorum. Günlük programıma bir filin tuvaletini temizlemek de eklense yine şikâyet etmem.

Bu arada geçen günkü gürültünün sebebi, sokağa park edip asansörünü açmaya çalışan nakliye kamyonuymuş. Apartmana yeni komşular taşınıyormuş. Ya da sadece bir komşu.

Dakikalarca camdan bakıp, taşınanların kim olduğunu anlamaya çalıştım. Ama biri sürekli telefonuyla oynayan, biri de “Höyyyy!” diye bağıra bağıra yukarı bakıp, asansör inip çıkarken talimatlar veren iki nakliyeciden başkasını göremedim. Telefonuyla oynayan adam, tüm işleri büyük bir ustalıklarla tek eliyle hallediyordu.

Anneme, “Apartmana birileri taşınıyor” dedim. Sonra, “Ya da biri” diye ekledim.

Annem, okuduğu kitaptan başını bile kaldırmadan, “Hmmm” dedi. Annemin “hmmm”ları iki anlama gelir:

Söylediğin şeyi anlamadım.

Söylediğin şeyi anladım ama hiç ilgilenmiyorum.

Büyük ihtimalle ikincisiydi. Annem, apartmana bir gergedan futbol takımı bile taşınsa bunu umursamazdı. Ses engelleyici kulaklıklarını takar, kitaplarını okuyup dizilerini izlemeye devam ederdi.

“Acaba hangi daireye?” diye konuyu uzattım.

Apartmanda boş bir daire olduğundan bile haberim yoktu. Kimseyle görüşmüyorduk. Sadece birkaç kişiyi tanıyordum. Tanımaktan kastım, sık sık rastlamak ve bu sebeple aynı apartmanda yaşadığımızı varsaymaktan ibaretti.

Kızları evlenen çift: Buna emindim, çünkü geçen yaz arka bahçede iki adam, iki buçuk saat boyunca aralıksız davul zurna çalmış ve bir sürü kişi de coşkuyla göbek atmıştı. Aynı melodiyi üst üste sekiz milyon kez falan dinlemiştik sanırım. O kadar bunalmış ve hiç bitmeyecek diye panikle miştim ki, sırf bu kafa şişiren seremoniyi sonlandırabilmek için neredeyse kızın kılığına girip aşağı inecektim.

Bay Evet Efendimci: Asansöre sürekli üçüncü kattan binip daima üçüncü katta inmesinden, üçüncü katta yaşadığı kanısına varmıştım. Adamın telefonda konuşmadığı bir saniye bile yoktu. Herhâlde onu, kulağına yapıştırdı-

ğı telefon olmadan asla tanımazdım. Her seferinde şuna benzer şeyler söylüyordu:

“Evet efendim. Dün raporları göndermesi için Kerem Bey’e faks çektim; hâlâ cevap bekliyorum. Eksik olan imzalarla ilgili Nermin Hanım’la görüşecekti. Evet efendim. Bana ulaşır ulaşmaz Ferit Bey’i bilgilendireceğim. Toplantıya kadar halletmiş olurum efendim.”

Bay Evet Efendim, aşırı meşgul birinden çok, çalışan adam rolü yapmaya çalışan yeteneksiz bir oyuncuyu andırıyordu. Ayrıca 2022 yılındaydık. Kerem Bey’in cevap vermemesinin sebebi, büyük ihtimalle faksın çoktan tarihe karışmış olmasıydı. Bazen Bay Evet Efendim’in işsiz olduğundan ve bu sebeple kafasının birazcık yandığından şüpheleniyordum.

Annecim babacım ailesi: Genç bir karı koca ve asla yerinde olmak istemeyeceğim küçük kızları. Adamla kadın, asansöre ne zaman birlikte binsek, bir saniye bile susmadan konuşuyorlardı.

“Bak annecim, abi de bindi.”

“Parkta güzelce oynayacağız, değil mi babacım?”

“Hadi sığırıya bas annecim.”

“Abiye, ‘merhaba’ desene babacım.”

Kız, bana hiç “Merhaba” dememişti. Aslında şimdiye kadar konuştuğunu hiç duymamıştım. Herhâlde annesiyle babasından, ona sıra gelmiyordu.

Vahap: Vahap'ın kim olduğunu bilmiyorum. Vahap diye biri var mı, onu bile bilmiyorum. Tek bildiğim, apartmanımızda bir köpek yaşıyor ve her gün “vahap, vahap” diye havlıyor. Sahibinin ismi Vahap olabilir. Kendi ismi Vahap olabilir. Kimsenin ismi Vahap olmayabilir. Belki havlayan da köpek değildir.

Neyse... Bunlar, apartmanımızda bugüne kadar dikkatimi çekmiş komşulardı. Yeni taşınanları da ister istemez merak etmiştim. Ama annem, kamyondaki eşyalar on iki numaralı daireye getirilmediği sürece –o dairede biz yaşıyorduk– bu taşınmayla asla ilgilenmeyeceğini belli etmişti. Bense tabii ki merakıma yenilip usulca kapıyı açtım ve merdivenleri çıkmaya başladım. Nakliye kamyonunun asansörü, bizim daireden yukarı doğru uzanmıştı. Biz dördüncü katta oturuyorduk. Apartman sekiz katlıydı. Biraz sonra, eşyaların hangi daireye taşındığını öğrenecek ve bu bilgiyle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmadan eve dönebilecektim. Keşke herkesin sürekli yaptığı soğuk kahveleri sevseydim. Böyle gereksiz bir bilginin yanında soğuk kahve iyi giderdi.

Tam üç kat tırmandıktan sonra, yirmi iki numaralı dairenin kapısının açık olduğunu gördüm. Rahatlayıp eve dönmek için basamakları inmeye başlamadığıma göre, asıl merak ettiğim bu değildi. Neden yaptığımı bilmeden daireye girdim. Yerler tozluymuştu. Etrafa bir sürü eşyalar yığılmıştı. Bir adam pencerenin önünden aşağı talimatlar yağdırıp, asansörle gelen eşyaları başka bir adamla beraber içeri alıyordu. Bu da ortalıkta bir taşınma varsa gayet doğal bir

sahneydi. Ne bulmayı bekliyordum ki? Üç kat tepemizdeki daireden başka boyutlara açılan bir portal mı?

Tam çıkacakken, adamlardan biri asansörden indirdiği dolabı gösterip, “Bu nereye?” diye seslendi.

Beni, evi kiralayan ya da satın alanların çocuğu sanmıştı herhâlde. Öyle olmadığımı söylersem, şu an evde ne aradığımı açıklamam gerekeceği için, “Şu oda” diye işaret ettim. Adam, dolabı biraz zorlanarak, gösterdiğim odaya taşıdı. Umarım ev sahipleri, bunun doğru bir karar olduğunu düşünürdü. Aksi hâlde birilerinin sinirleneceği kesindi.

O an, salonun köşesindeki kırmızı bisikleti gördüm ve apartmanın bodrumundaki depoya koşup bizimkinin hâlâ orada durup durmadığına bakmak istedim. Bu çok saçmaydı. Çünkü buradaki bisiklet, bir yetişkin bisikletiydi. Bizimkiyse üç tekerlekli, minicik bir çocuk bisikleti... Bir kere bile binmedim.

Yeni komşumuzun bisikletinin kırmızı gidonunu tuttum. Müthişti. Annemlerden hiç bisiklet istememiştim. Bu, küçükken binmeme izin verilmeyen o bisiklet yüzünden aldığım bir tavidir. Ama öyle olduğunu hiç anlamadılar. Ben de bisiklete binmeyi öğrenemediğimle kaldım.

Ani bir kararla, nakliyecilere yardım etmeye başladım. Eşyaları pencerenin önüne gelince indiriyor, sonra evin uygun yerlerine taşıyorduk. Bir koliyi mutfağa yerleştirirken, adamlardan birinin öbürüne kim olduğumu sorduğunu duydum.

“Kiracıların oğlu” dedi öbür adam.

Cümlesinin ne başında ne sonunda “sanırım” ya da “herhâlde” gibi bir kelime vardı. Böylece hayatta yalanların nasıl ışık hızıyla yayılabileceğini bizzat deneyimlemiş oldum. Kimse bana kim olduğumu sormamıştı ki. Sadece adam, tahminine fazlasıyla güveniyordu. Oysa ben, onları kaçırmak için gelmiş bir uzaylıydım belki. Bu bile, şu an yaptığım işleri daha mantıklı gösterirdi. Sonuçta iki dünyalıyı kaçıracaksanız, öncesinde şüphe çekmeden etrafı gözlemlemelisiniz.

Pazar günü, bir sürü ödevim varken, niye hiç tanımadığım insanların taşınmasına yardım ediyordum ki? Annem şu sahneyi görseydi, herhâlde yüzüme yedi yıl önceki birinci sınıfların yıl sonu gösterisinin finalindeki gibi bakardı. Tüm çocuklar, şık kıyafetleriyle koroda cici cici sallanarak şarkı söylerken, aniden kravatımı çıkarıp alnıma bağlayarak, sahnenin ortasına doğru dizlerimin üzerinde kaymıştım. Bir yandan da elektrogitar çalıyormuş gibi yapıyordum. Seyircilerden gelen alkışlar, tabii ki iyice coşmamı sağlamıştı ve ben de muhteşem robot dans figürlerimi sergilemiştim. Öğretmenimiz hiçbir şey yapmamıştı. Çünkü bizim sınıfın anneleri, her şeye fazlasıyla karışmayı seviyordu. İlkokul mezuniyetinde, Ece öğretmeni başka bir öğretmen arkadaşına şöyle şeyler söylerken duymuştum:

“Çocuklara el yıkamanın önemini anlatıyorum; akşama sınıfın Whatsapp grubuna, musluk suyundaki klorun zararıyla ilgili bir mesaj geliyor. Çocuklar sınıfta oturu-

yorsa, niye bahçeye çıkarmadığımı soruyorlar. Bahçeye çıkardığımda çok terlediklerinden şikâyet ediliyor. Çocuklara şarkı öğretiyorum; ‘Niye o şarkı’ diyorlar. Bir çocuk boynuma sarıldı. Ben de sarıldım tabii. Bunu gören diğer çocukların ruh dengesi bozulmuş onlara niye sarılmadım diye... Gelsinler, hepsine sarılırım elbette. Ama durup dururken sarılamazsın ki? Hepsi sevgisini farklı şekilde gösteriyor. Diğer çocuklar kıskanmasın diye bana sarılana karşılık vermesem, bu kez onun annesi sinirlenecek. Sadece eleştirerek mutlu olan insanlar var. Sınıfa her adım atarken, züccaciyeciye koca bir sırt çantasıyla girmişim gibi tedirginim artık. Ne yaparsam yapayım, mutlaka birileri beğenmiyor. Peki benim amacım çocukları eğitmek mi, velilerin isteklerine koşmak mı?”

Yıl sonu gösterisini günümüzün moda deyişiyle *trollediğim* saniyeleri izlerken, Ece öğretmenin aklından herhâlde şöyle şeyler geçiyordu:

Tan’ı durdurup koroya geri getirmem gerek.

Ama şu an kendine güvenli bir şekilde, içinden geldiği gibi dans ediyor. Onu durdurmam, kişisel gelişimini etkiler mi?

Ailesi onu durdurmazsam kızarmı?

Ailesi onu durdurursam kızarmı?

Müdire Hanım onu durdurursam kızarmı?

Müdire Hanım onu durdurmazsam kızarmı?

Diğer veliler onu durdurursam kızarmı?

Diğer veliler onu durdurmazsam kızarmı?

Ŗu an birilerinin ruh dengesi bozuluyor mu?

Evet, benimki bozuluyor.

Hiçbir Ŗey yapmamalıyım.

Hemen bir Ŗey yapmalıyım.

Olmak ya da olmamak!

Oooo yeeee!

Bu kararsızlık bana yaramıŖ ve tek kiŖilik gösterimi büyük bir baŖarıyla tamamlamıŖtım. Salon alkıŖtan yıkılırken gözlerim, annemin gözleriyle buluŖmuŖtu. Annemi ilk kez öyle görüyordum. ŖaŖkın, sinirli, panik hlinde, azıcık eęlenmiŖ ama kesinlikle hoŖnutsuz. Evet, Ŗu an kapıda belirseydi de, hiç tanımadığımız bir adamla, hiç tanımadığımız birilerinin bulaŖık makinesini taŖımam karŖısında aynı tepkiyi gösterirdi.

İlk terapime, ilkokul birinci sınıftaki yıl sonu gösterisinden sonra gtrlmŖtm. Annem kulaklıkla müzik dinlediğimi sandığı için, arabada babama, “Haber olmasa da etkilenmeye baŖladı bence” demiŖti. “Kendini göstermeye alıŖıyor.”

Haberimin olmadığı Ŗey neydi? Kendimi göstermeye falan alıŖmıyordum. Sadece biraz eğlenmek istemiŖtim. Apar topar terapiye gtrlmemi gerektirecek bir durum yoktu. En fazla dans kursuna gtrlebilirdim. Çünkü o konuda gerçekten felakettim. Ama dans kurslarına büyük ihtimalle, iyi dans eden çocuklar götürülüyordu. Ki bu bence saçmaydı. Sonuçta kurslar, bir Ŗeyleri bilmeyen insanlara o Ŗeyleri öğretmek için açılmıyor muydu?